

משהו קורה במדינה הזאת. כבר הרבה זמן לא היתה מלחמה ומלאי האלימות שהצטבר באנשים מחפש פורקן. אז מה עושים? מרביצים מכות. כולם מרביצים לכולם. פעם היו הגברים מרביצים לגברים. לכל היותר היו הגברים מכים נשים. היום גם מכות בין נשים הן עניין שבשיגור. דוֹקרב הנשים האחרון, שהפך לשיחת־היום מקפה רחוק ועד לבריקת־אכזרית, התחולל ביום השישי שעבר, במסיבה שנערכה בבית הוגו קצורין ברמת־גן.

לחיה ואברהם קצורין, אחד הזוגות המעוררים בחיי־החברה הנקראת בפי עצמה "החברה הגבוהה", היתה סיבה טובה לערוך מסיבה לכל מכריהם וידידיהם: רק לפני שבועיים חזרה חיה מאלג'יר. היא היתה אחת הנוסעות במטוס אירעל ההטוף ובעלה, בעל טחנות־קמח, המתין לשווא לבואה בלוד. כיוון שעבורם הסתיימה הפרשה עם חזרתה של חיה הבין תהי שיתפו בני־הזוג קצורין את חבריהם בשימחה.

בין שאר 70 המוזמנים היו גם כל הדמויות הכוכבות של חיי־הלילה התל־אביבים, האורחים הקבועים של הדיסקוטקים, מועדוני־הלילה והמיסעדות הטובות — העשירים והשבעים שיש להם גם פנאי לעשות חיים. בקיצור, "החברה הגבוהה", האצולה־החדשה של תל־אביב שאמו מסיבת־הבחישה המפורסמת של היהלומן ליאון קליימן במאנדייס. לא ניתנה לה הזדמנות להתפרק כראוי.

היו שם קליימן־הנושט, בעצמו, ידידו היהלומן פריץ חוצ'נר עם רעייתו העגלגלה, "הלורד טילור" הלא הוא חייט־העילית ישראל צחרן ורעייתו, ברוריה היפה — ועוד כל הדורשים כדי להפוך את המסיבה למיפגש טוער, מאלף ומרתק.

שמו של הרבה כוסיות. חלק מהנוכחים כבר היו בגילוי פין, המעצורים הוכרו והשימחה החלה. לפתע התחיל

חוצ'נר - היהלומן האהוב שומאניה

מהומה. באחיר הידודו כניוני־גנאי כמו "זונה!" "שרמוטה!" ו"סופניקי!" — צעקות הגיעו עד החיקרה.

התכתשות קלה. ידיים מונפות באחיר — ולמחרת דיברה כבר כל העיר: "במסיבה של קצורין הלכו שתיים מכות."

★ ★ ★

הכל התחיל כשברוריה צוון והמעסה אורי בהרב — שלא ראו זה את זה כבר זמן רב — נתקלו האחד בשני במסיבה. אף אחד מהם אינו שופע אהרה לשני —

בגלל החום; בכל אופן הפרידו ביניהם. ברוריה רצתה להתקרר קצת ופנתה לעבר חדר־המיטות ממוזג־האחיר שבבית הווג קצורין. היא פתחה את דלת החדר ואת מי היא רואה שם אם לא את היהלומן פריץ חוצ'נר ואשתו, בחברת עוד זוג אחד.

"או, אני רואה שכל המשפחה כאן", הפליטה ברוריה צוון ספונטאנית. היתה לה אולי כוונה טובה בהערה זו — אלא שלא הבינו אותה נכון. כי חוצ'נר היה פעם ידיד המשפחה של ברוריה צוון.

גולם יחסיו עם ברוריה התקלקלו והוא הפך לידיד המשפחה של זוג אחר. מאחר שלהימנות על חוגו של חוצ'נר, אוהב־השמפניה, היא כנראה זכות גדולה באותה חברה, שימשו יחסים אלה כנושא לקיאנה.

על רקע זה סברו כמה נשים שהערתה של ברוריה צוון היתה אולי צינית מדי.

במקום התפתחו חילופי־דברים שפרצו מחדר־המיטות החוצה, אל המיוזון. מה נאמר שם בדיוק קשה לצטט מבלי להסתכן בלשון הרע. על־כל־פנים ביטוי־הגנאי ההדדיים אולו ממש. וכשלא נותרו עוד מילים עברה הפעילות מהפה לידים.

★ ★ ★

היתה שם אורחת אחת, סליה הייטנר, ישראלית הנשואה לסוחר־חולצות וינאי, השוהה כיום כתיירת בארץ. היא סברה שברוריה צוון העליבה את חברתה עימה באה למסיבה, ופקדה על ברוריה: "תשתקי כבר!" ברוריה לא שתקה — ואז הרימה סליה את זרועה על ברוריה.

על מה שקרה שם בדיוק, חלוקות הדיעות. יש הטוענים כי ברוריה תפסה את זרועה של סליה, נעצה בה את ציפורניה והשאירה שם עיקבות רחיי־ים. בתגובה סטרה לה סליה והיכתה אותה. אחרים אומרים כי היתה זו סליה שהרימה יד הראשונה להכות את ברוריה וברוריה רק חסמה אותה, כלמה את המהלומה בציפורניה. על־כל־פנים עמדה להתפתח שם תיגרה רצינית ולולי התערבו הגברים, והפרידו בין השתיים, היו נושרות על הארץ הרבה שערות מרוטות ושמלות פרומות.

אחרי־כך הגבירו את צלליה־הפטיפון, המשיכו לרקוד

ברוריה - הידידה שקיבלה מכות

מסריבות ההמכות

ולאכול סנדביצים, וכשזה נמאס — הלכו להמשיך לבלות בדיסקוטקים: חברה אחת אצל מאנדייס וחבורה שנייה אצל ינוקא.

זה מה שהיה בסך־הכל ואין שום סיבה להתרגשות. לא צריך להצטופף סביב אבירי החברה הגבוהה־כביכול כדי לחכות לסצינת־מהלומות נוספת. לפור את ההתקהלות ולהפסיק את הרכילות. תנו להם לחיות — כמו שהם רוצים.

מטעים הידועים רק להם; ומכיוון שבדמם כבר זרב האל־כוהול, הם נתנו ביטוי קולני לאי־הרתם ההדדית.

"ברוריה היתה שתוייה", סיפר אחרי־כך אורי בהרב לחב־ריו, "היא התגרתה בי וכינתה אותי בשמות. אמרתי לה שתסתלק מעל פני".

"אורי היה שתוי", סיפרה ברוריה צוון, "הוא התגרה בי וקרא לי בשמות גנאי. אז קראתי לישראל, בעלי, שיקח אותו ממני. נכון, גם אני הייתי שתוייה, ואולי זה היה

שרפמן, (70), מורה זקנה לפיתוח־הקול, והוא — עיתונאי ישיש, (65) ז'אן גרינבלט, המתפרנס בקושי מעריכת אלבומים של חבריה־הכנסת.

אנשי־העסקים הוריוזים, המחפשים אחר קיצורי־דרך וקיצוצי־הוצאות התקשרו עם אחד המשרדים הידועים בתל־אביב, המספק שירותי שמירה, סדר ותקינות פרטיות.

אותו משרד, דרכו פועלים מספר בעלי־אגרוף מעוררי־כבוד, שיגר אחד מהם לחדר אחר באותו בית. לחדר זה דואג המשכנע המיקצועי להביא, מדי לילה, קבוצה רעשנית, אותה הוא אוסף בבארים. החבורה משתו־ללת, צועקת ומליללת; והכך משתדלים להפריע למנוחתם של שני השוכנים.

לסכוד — או ללכת. המשטרה הוועקה כבר פעמים אין־ספור עלידי השניים. אולם, כיוון שהעבירה, אינה, מבחינת החוק היבש, מן החמורות ביותר — והטיפוסים המפרי־עים אינם מן הפלילים ביותר — גם הטיפול אינו החריף ביותר.

לכן חייבים השכנים לסבול ולשתוק — או לעזוב את הבית בתנאים שיוכתבו להם.

כזה החוק והסדר — וביצועם — בעיר גדולה, חסרת־הסנטימנטים.

נתגלה כנראה מוצא: הוועלה שמו של יו־ר ועדת־המנגנון של עיריית־באר־שבע, דויד הרפני. אלא שלהרפני יש מתנגדים.

והמוכיר־המיועד של העירייה, שפריר, שהוא גם המוכיר היוצא של מועצת־הפועלים ושוב, מתכה — וסובל.

דרכי חיים

ברירה

מרה

ברחוב פרישמן 15 קיים בניין מוזנח, שבקומת־הקרקע שלו פעל עד יום ב' לפני שבוע מיטבח־לניצרכים.

הוא חדל לפעול, כי הבניין נרכש על־ידי חברת לוינסון המפורסמת, העומדת להקים במקום בניין מפואר, שבחלקו יאכסן את מישרדיה — המפוארים אף הם — של חב־רת־תעופה.

המכשול האחרון העומד בפני מייפי פני העיר הוא — שני זקנים, המתגוררים בשכר חודשי בשני חדרים עלובים בקומתו העליונה של הבניין.

אגרוף להשכיר. היא — גברת

את הכל, בבאר־שבע: אנשי מזכירות סניף מע"י במקום. עתה יושב המזכיר הרוצה להיות מזכיר — ומחכה להתפטרותו. אלא שבניתיים התעורר הספק, אם אומנם יוכל איש מועצת־הפועלים להתפטר כלל.

כילכוד מושריש

חברי יתר סיעות מועצת־העיר מאיימים בפנייה לבית־הדין הגבוה לצדק, טוענים שמינויו של שפריר נעשה על־פי מיכרו פיקטיבי, בבחישת־מע"י טיפוסית.

● אנשי מועצת פועלי באר־שבע אינם שים לשחררו מתפקידו — מאחר והאיש אשר מינה שפריר כממלא־מקומו במועצת־הפועלים לים אינו חבר מזכירות מועצת־הפועלים ומשום כך מינויו כמזכיר בלתי־חוקי.

ומיהו מיועד־למזכיר במועצת־הפועלים אם לא — — עובד משרד העבודה, אורי סבאג? סבאג יודע היכן מרוח לחמו, אינו שש להיכנס לתיסבוכת פוליטית בה יחליף מזכיר שיחליף מזכיר — וכל זה תישעה חודשים לפני הבחירות למועצת־העיר.

אלא שכמעט, אין מועמד אלטרנטיבי, כדי לסתום את החור שיוצרת פרישתו של שפריר במועצת־הפועלים.

לחכות ולסבול. לאחרונה, בכל זאת

עורך־הדין דב ברזילי — לפעול — וזאת על־פי המסקנות שיגישו לו חברי ועד־העובדים עם תום הבירור.

בינתים אין פוצה פה ומצפף.

לא רק בפני עיתונאים, אלא אף לא בפני נציגי החוק והמשפט: רב־פקד פו, ראש לישכת החקירות בנפת חדרה שמע על המיקרה, לראשונה, בעת חקירת העולם הזה.

יש סכנה לא מעטה בדרך טיפול שכזו — כי השמיעות פורחות, ועכברים מקבלים מימדים אדירים של פיל.

כך נפוצה, השבוע, השמועה הפאנאטיסטית והכוזבת — שאדם חשוב בעירייה, אגם בחור בת 16.

באר־שבע

שלוש פעמים מזכיר

משה שפריר היה מזכיר מועצת פועלי־באר־שבע. אבל משרת מזכיר־העיר קטמה לו יותר. וכיוון שהוא איש־מע"י, ויש לו כל הסגולות הנכונות, הוא קיבל הבטחה ש־רצונו ייעשה.

שפריר הפקיד מכתב־התפטרות — אבל לא למועצת־הפועלים אלא לאלה המסדרים